

5. KAPITOLA

Proč se paní Schulzová ujala Rezky – Na vzpomínky je i levandulový sprej krátký – Myš ví své – Rezka vyvinula svůj vlastní psí smysl pro pořádek a zapomněla všechno, co se naučila – Měkká srdce, létající máslové dortíčky a zoufalý kavárník – Poslední kousek – Réza zase jednou vůbec nic nepochopila.

Učení dělalo Rezce veliké potíže, zato zapomínání jí šlo snadno. Slova „Chyt“ a „Sedni“ a „Aport“ zapomněla takovou rychlostí, jakou dokáže jen školák vytěsnit úkoly z počtů, když si chce hrát. Jen na hajného Schulze Réza nezapomněla. Občas, když přecházela po bytě jeho maminky, zmocnil se jí neklid. To pak vzrušeně čenichala v koutech, zabořovala nos do křesla nebo tahala za záclony jako štěně, kňučela a běhala ke dveřím. Její oči dostaly kalný výraz a ona cítila to zvláštní šimrání po těle, kterému lidé říkají touha a které zvířata neumějí vyjádřit.

„Rézinko, tobě se stýská?“ ptávala se hajného maminka.

Paní Schulzová byla drobná stařenka, ale klidně si posadila velkého psa na klín, jako by šlo o dítě, a Réza blaženě natáhla nohy a zapomněla na všechno trápení. Nechala si šeptat do ouška něžná slůvka, kterým nerozuměla, která však byla tak milá, až jí uši hořely. Paní Schulzová to se zvířaty uměla. V době, kdy její syn ještě zdaleka nebyl hajný Herbert Schulz, nýbrž malý Bertík, věčně nosil domů nějaká zvířata. Bertík ještě ani nechodil do školy, ale už dokázal rozpoznat, když nějaké zvíře potřebovalo pomoci. Nosil domů bezmocné ježky a ptáčata vypadlá z hnízda, vyhladovělé veverky a kočky s vypelichanou srstí a poraněnými packami. Později dostal Bertík svého prvního psa, jezevčíka Mikiho. Než Herbert odešel z domova, aby se se svou mladou ženou usadil v hájence, následovala jezevčíka Mikiho spousta dalších psů. Paní Schulzová všechna ta zvířata milovala, pečovala o ně a krmila je, ale zapřísáhla se, že už žádného psa do domu nechce.

Takový pes kolem sebe potřebuje mladé lidi, kteří s ním mohou chodit na procházky a hrát si s ním. Má vyrůstat s dětmi, naučit se hlídat dům, mít volnost pohybu. A hlavně takový pes potřebuje zdravého páníčka, kterému není zatěžko chodit s ním ven, i když je venku nečas. Starší lidé často stůňou, nechce se jim chodit na vycházky a mnohem raději opečovávají růže na zahrádce a polstrovaný nábytek v obýváku. To pak není pes tím správným partnerem. Lepší je kanárek.

Když byl Bertík kluk, paní Schulzová nikdy nedokázala odolat, když se přihnál a řekl: „Mami, tohohle pejska prostě musím mít.“ A tak v malém domku na kraji Frankfurtu občas žilo tolik psů a koček, že se paní Schulzová až styděla před sousedy, kteří běžně mluvili o „tom vašem zoo“. Teď už byl Herbert dávno dospělý a brzy bude sám otcem, ale paní Schulzová beztak nedokázala odolat, když ji poprosil, aby se ujala Rézy.

„Nemůžu si ji nechat, i kdybych stokrát chtěl,“ řekl tehdy a jeho hlas v telefonu zněl stejně, jako když ještě byl malým Bertíkem. Ještě než vůbec vyslovil svou prosbu, věděla jeho maminka, že se Rezky ujme.

Paní Schulzová však věděla i to, proč Rezka občas naříká, když oči chává nábytek, věší se zuby na záclony nebo strká dlouhý čenich do skříně a vzrušeně čenichá. Byt paní Schulzové voněl po jejím synovi Herbertovi. Alespoň Réze. Ve skříní visela jeho stará bunda, stálo tu křeslo, ve kterém sedával, a jakmile vešel do obýváku, vždycky hned rozhrnul záclony. Tady nepomohlo žádné větrání ani levandulový sprej, který paní Schulzová používala, co byla Rezka u ní, hodně často. Réza cítila i pachy, o kterých lidé nemají tušení.

Kvůli Rezce už hajný Schulz nemohl chodit maminku navštěvovat. Když Rézu odvážel, svíralo se mu srdce, a tak se jí teď nechtěl ukazovat a dělat jí to tak ještě těžší. I když pes jako žák psí školy selže, dál lne ke svému učiteli a jeho učitel k němu. Ani Réza nikdy nezapomene na chvíle strávené s hajným, na dlouhé procházky, na kousky masa v jeho kapse a projevy něžnosti v posledních týdnech, kdy už bylo rozhodnuto, že půjde z domu. Už navždycky si bude pamatovat

zvuk jeho hlasu a jak se smál, když si uprostřed výcviku sedla a dala mu pac.

Réza se nemohla dostat do lepších rukou. Zase směla spát na gauči, jako když byla štěně. Paní Schulzová na něj rozložila deku, a když se Réza na okamžik rozpomněla, jak ji hajný učil, že na pohovku se nesmí, dokonce řekla „Hopla“. Když svítilo sluníčko a Rezce se začalo honit ptáky nebo vyštěkávat na zahradě veverka, otevřela paní Schulzová dveře a Réza odskotačila, jako kdyby v životě nedělala nic jiného.

Nejraději vylehávala pod velkým kaštanem před dírou, z níž občas vyběhla myš. Myš dávno přišla na to, jak se to s novou obyvatelkou zahrady má. Stačilo, aby vystrčila hlavu, a Réza začala v kruzích obíhat kolem a štěkat, až se stébła trávy chvěla. Když ale myš vyskočila proti Rezce, ta polekaně ucouvla a schovala si hlavu mezi packy. Réza se zkrátka bála věcí, které se pohybovaly směrem k ní a jejichž pach si nedokázala zařadit. Přesto ji hra s myší bavila.

V zahradě kvetly tulipány. Vítr jim ohýbal hlavičky na jednu, pak zase na druhou stranu. Rezka byla vlastně líná se jen pohnout, ale tančící tulipány ji vábily, a tak se po chvíli zvedla. Protáhla si nohy jako pes, který dlouho vyspával, a pak se zprvu poněkud toporně, ale pak čím dál rychleji rozběhla k záhonu. Vítr zesílil a tulipány se kymácely ze strany na stranu. Réza vzrušeně zaštěkala, jednou krátce, dvakrát dlouze, a chňapla po prvním tulipánu. S údivem hleděla, jak

se květina láme. Lehla si do trávy a hodlala zalézt zpátky pod kaštan, když její pozornost upoutal další tulipán pohupující se ve větru.

Psi mají smysl pro pořádek. Jen lidé to správně nechápou, jelikož psí smysl pro pořádek je docela jiný než lidský. Paní Schulzová vždycky hned sklidila z pohovky věci, které na ní nechala ležet, ale v životě by ji nenapadlo starat se o tulipány, které se houpají ve větru. Psi vidí věci jinak.

Nějakou tu chvíli trvalo, než Réza vytahala ze země všechny tulipány, ale konečně s tím byla hotová. V psí škole se naučila u daného úkolu vytrvat a vytrvalost se jí v případě velkého tulipánového záhonu náramně hodila. Rezka byla spokojená, až když navršila na terase velkou hromadu tulipánů. Nanosila na ni každou kytku zvlášť a pak vedle ní usnula. Pysky měla uvolněné. Lidé to někdy považují za psí úsměv.

Probudily ji výkřiky. „Cos to provedla?“ bědovala paní Schulzová.

Ačkoliv ten hlas byl příliš pronikavý, než aby se Rezce líbil, rozběhla se k paní Schulzové. Předními packami se opřela staré paní o hrud', stejně jako se opírala o strom, když chtěla vyštěkat veverku. Zlehka ducla paní Schulzovou do obličeje. Napřed jí olízala tváře a pak oči a na jazyku cítila slanou chuť a byla šťastná.

Paní Schulzová plakala. Zahrada byla její chloubou a tulipány milovala jako matka své děti. Mohla vědět, že tak divoký pes nepatří do

zahrady vášnivé zahrádkářky, ale že to bude takhle zlé, to nepředpokládala.

„Moje tulipány,“ vzlykala a připadala si poněkud pošetile, že pláče pro květiny, ale nemohla si pomoci. Tolik se celou dobu těšila, až tulipány vykvetou! A kolik práce si na podzim dala s vysazováním cibulek!

Réza se postavila před paní Schulzovou, vypjala hrudník a dala jí pac. Dávat pac Rezku nikdo nikdy neučil. Uměla to od samého začátku a nedopustila, aby ji to hajný odvykl. Ovšem lidi, kteří milují psy, nedokážou odolat, když ucítí v dlani psí tlapku. Je to, jako kdyby jeden indián vyzval druhého, ať si s ním vykouří dýmku míru.

„Ty potvůrko,“ hubovala paní Schulzová, ale už se nedokázala opravdu zlobit. Její hlas byl jako vánek, který cuchá psovi srst.

Přesto nesměla Réza od té doby na zahradu sama. Paní Schulzová s ní místo toho chodila na procházky. Brala ji s sebou k řezníkovi, k pekaři, když šla pro noviny a když měla v kavárně schůzku s přítelkyněmi. Chodit s Rezkou na procházky bylo pro paní Schulzovou úmorné.

Réza dělala, jako by ji nikdy nikdo neučil, že čenich psa nemá co dělat před špičkou boty jeho průvodce. Cloumala vodítkem jako štěně, které má poprvé v životě na krku obojek, a vláčela za sebou starou paní jako děcko kachničku na kolečkách. Byl div, že paní Schulzová dosud neupadla. Krátké nožky se jí jen míhaly, aby psu stačily. Bývala celá zadýchaná, ale Réza ji vlekla dál.

Ze všeho nejraději chodila Rezka do kavárny. Už na rohu, ještě než se starosvětsky vyhlížející domek objevil, vyskakovala jako na péru, brala vodítko do zubů a div paní Schulzovou nesrazila, jak máchala ocasem. Paní Schulzová se v kavárně pravidelně jednou týdně scházela se svými přítelkyněmi. Byly to tři postarší dámy, které voněly pudrem. Jeho vůně Réze zpočátku vadila, ale rychle se naučila, že stačí, když bude tiše ležet pod stolem, a objeví se první ruce a zamávají jí před čenichem. Každá ruka držela kousíček dortu. Některé ruce chutnaly po čokoládě, jiné po vanilkovém krému. Někdy ruce držely trochu šlehačky. Když šlo o sladkosti, byla Rezka neobyčejně šikovná.

